

stichting orgelkring "hendrik niehoff"

gevestigd te 's-hertogenbosch

Programma van het concert in de Sint-Janskathedraal te 's-Hertogenbosch
op dinsdag 18 juni 2019 om 20.00 uur door **Everhard Zwart**.

Everhard Zwart (1958) organist, dirigent, Ridder in de Orde van Oranje-Nassau en onderscheiden met de zilveren medaille van het "La Société Arts-Sciences-Lettres" te Parijs. Hij ontving op jonge leeftijd zijn eerste orgellessen van zijn vader, Willem Hendrik Zwart (organist van de Bovenkerk te Kampen) en Feike Asma (organist te Maassluis).

Na het behalen van zijn conservatoriumdiploma, bij organisten als Nico van den Hooven, André Verwoerd en Arie J. Keijzer, vervolgde hij zijn studie bij de Franse organist Jean Guillou in Parijs. Ook studeerde hij improvisatie en Franse Orgelsymfonieën (Widor, Vierne) bij Günther Kaunzinger in Duitsland.

Zijn eerste orgelconcert gaf hij in de Ned. Herv. kerk te Zandvoort, in de zomer van 1979.

Internationaal maakte hij zijn debuut als concertorganist in 1983 te Barcelona (Spanje), waarna hij regelmatig concerteerde in verschillende landen van Europa, als ook in de U.S.A. en Canada.

Everhard Zwart heeft zijn bekendheid mede te danken aan zijn zeer brede repertoire. Zijn voorliefde gaat uit naar de Frans-Romantische orgelliteratuur van o.a. Widor, Vierne, Guilmant en Franck; daarnaast is hij een majestueus vertolker van Bach, Reger, Liszt, Reubke, Karg-Elert en andere beroemde componisten zoals Händel en Mendelssohn.

Ook heeft Everhard zich altijd ingezet voor nieuw, hedendaags repertoire. Composities van o.a. Denis Bédard (Canada), Franz Lehrndorfer (Domorganist in München), Rulon Christianson (U.S.A.), Thomas Åberg (Zweden), Carol Williams (U.S.A.), heeft hij in Nederland geïntroduceerd.

1. Paraphrase symphonique
- Le Salut a la Vierge: "Ave Maria, Ave Maris Stella"	Léonce de Saint-Martin	1886-1954
2. Toccata (2018) - dedicated to Everhard Zwart -	Thomas Åberg	geb 1952
3. Sonate 7 (Suite) (opus 89)
- Entrée
- Lento assai
- Intermezzo
- Grand Choeur
- Cantabile
- Final	Alexandre Guilmant	1837-1911

stichting orgelkring "hendrik niehoff"

gevestigd te 's-hertogenbosch

Léonce de Saint-Martin, geboren 1886, was vanaf 1937 tot zijn overlijden in 1954 organist van de Nôtre Dame in Parijs, als opvolger van Louis Vierne. Hij schreef meerdere grote werken voor orgel, waaronder twee Symphonieën. In Nederland is zijn Paraphrase over Psalm 137 wellicht het meest bekend door de uitvoeringen van Feike Asma. De Paraphrase symphonique "Ave Maria, Ave Maris Stella", gebaseerd op de gelijknamige gregoriaanse Hymne, kenmerkt zich door een symphonische vorm, waarbij het virtuoze fortissimo beginthema afgewisseld wordt met lyrische mezzo-piano melodieën. De compositie eindigt met het gregoriaanse koraal, waarna een korte coda volgt.

Thomas Åberg is een Zweeds componist, geboren in 1952. In 1985 introduceerde Everhard zijn Fantasy in a-minor in Nederland, die toen ook de eerste uitvoering buiten Zweden speelde. Nu is deze Fantasie de meest bekende compositie van Åberg, gespeeld door organisten over heel de wereld. Toen vorig jaar Thomas een uitvoering van dit werk door Everhard hoorde was hij zo enthousiast en gemotiveerd dat hij een nieuwe Toccata schreef, "dedicated to Everhard Zwart". Speelse motieven, gedacht voor heldere registraties, afgewisseld met tongwerk registraties, tot forte registratie.

Meer een Suite dan een echte sonate is de Sonate no. 7 van Guilmant. Hij schreef ze voor zijn leerling en vriend Charles Galloway, die organist was in Saint Louis in de U.S.A. De reeks van zes karakterstukken start met een pompeuze, marsachtige Entree in de vorm van een barok-rondo alla Vivaldi. Een snoer van zacht klinkende, chromatisch opschuivende dominant-septiem akkoorden doen de stemming in het tweede deel omslaan naar het tedere, een eenvoudig miniatuur dat de naam Rêve (=droom) meekreeg. Vervolgens een Intermezzo, gecomponeerd op de manier van een Scherzo met twee trio's en een Grand Choeur, gecomponeerd op de manier van een Fuga in menuet tempo. Deel vijf, Cantabilé, had evengoed Pastorale genoemd kunnen worden. Boven een bourdonkwint tekent zich een idyllische melodie af. Bij haar herhalingen zijn daarentegen fraaie, tegenmelodische lijnen getrokken. Op het midden gekomen, wordt het vriendelijke arcadische tafereel onderbroken door een episode van voix-celeste harmonieën. Een flard daarvan klinkt, kort voor het slot, als herinnering, nog even op. Pompeus is weer de Finale. Ze volgt het schema van een beknopte hoofdvorm en bekroont met haar majesteitlijke coda het bonte bouwsel van dit veelkleurige werk op een indrukwekkende manier.